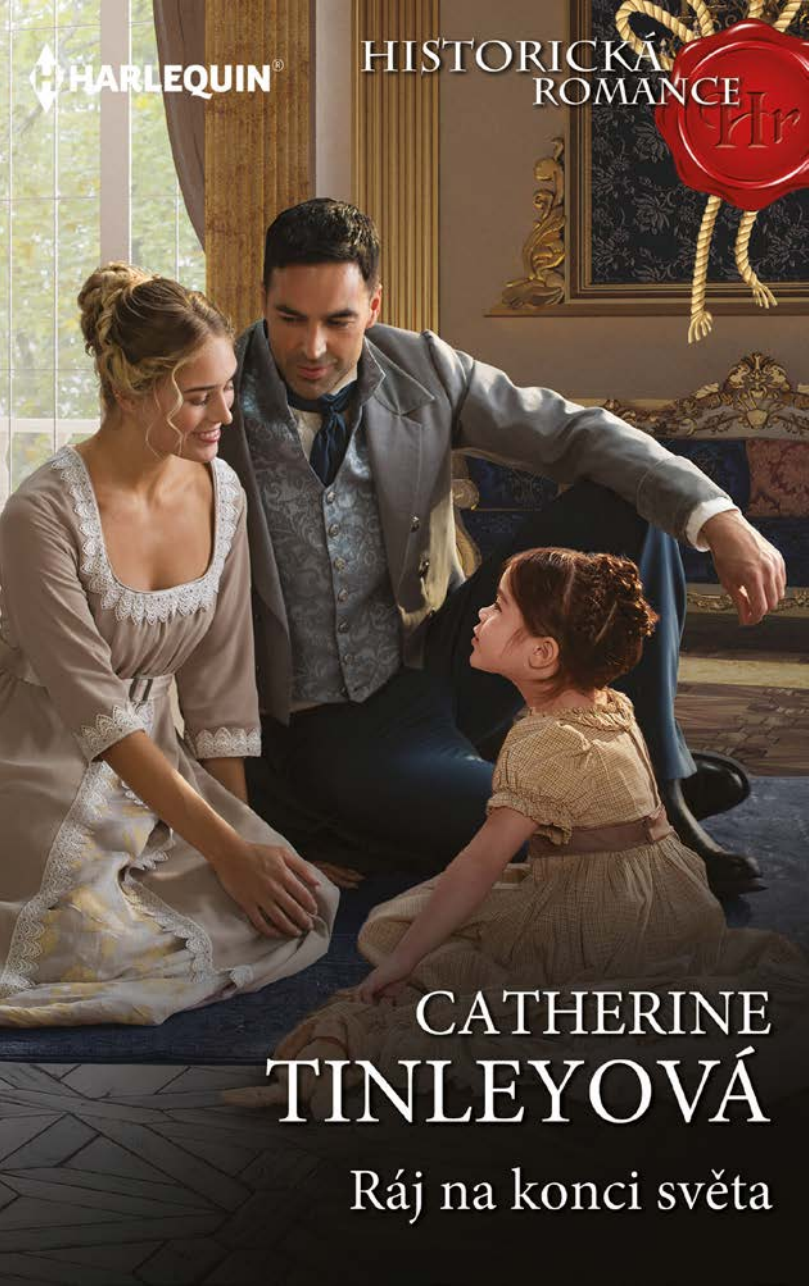
HARLEQUIN
HISTORICKÁ ROMANCE
CATHERINE
TINLEYOVÁ
Ráj na konci světa

CATHERINE TINLEYOVÁ

RÁJ NA KONCI SVĚTA

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

hrdinkami červencových příběhů jsou tentokrát ženy, na které vyšší společnost hledí pěkně svrchu, protože si na živobytí musejí samy vydělávat. Slečna Lydia z romance Ráj na konci světa *se po smrti rodičů živí jako guvernantka. Její nebývalá krása jí však velmi komplikuje život, a tak prchá na samotný konec světa, na hrad na skotském ostrově, kde konečně nalezne bezpečí, lásku a dokonce i novou rodinu.*

Ve druhé romanci, která je zároveň třetím a posledním dílem minisérie Londýnská škola pro dámy a jež nese název Setkání spřízněných duší *se dozvíte, jak se samotná zakladatelka školy pro dámy, bývalá kurtizána Lottie, znovu setkala s mužem, který ji připravil o nevinnost. Lord Evander byl odhodlaný svůj hřích napravit, avšak Lottie už podruhé nechtěla dát své srdce v sázku. Asi již tušíte, že navzdory skandální minulosti krásné Lottie, se nakonec hraběti Evanderovi podaří překonat všechny překážky, aby už napořád mohli být spolu.*

Věřím, že si příběhy silných a odhodlaných žen krásně užijete.

S láskou
Váš Harlequin

Catherine Tinleyová

RÁJ NA KONCI SVĚTA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Laird for the Governess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2022

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2022 by Catherine Tinley
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-665-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-666-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-667-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Hrad Ardmore, Hebridy, Skotsko – leden 1810

„Musím s vámi mluvit, pane."

Alasdair zvedl hlavu a ztrápeně se zamračil. „Paní MacLeodová, jistě nemůže být nic tak naléhavé, aby to nemohlo počkat na později, až si dočtu."

Paní MacLeodová se výhrůžně narovnala a nasadila pobouřený výraz. Bohužel byla zhruba o stopu menší než Alasdair, a tak neměla její póza takový efekt, jak zamýšlela. „Pane, trvám na tom!" nenechala se odbýt. „Jde o vaši dceru."

Alasdair zpozorněl. „Mairead něco trápí? Co se děje?" chtěl vědět.

„Nu, ano a ne. Oba víme, že je to slabé a nedužívé děcko –" začala paní MacLeodová.

Alasdair při jejích slovech bolestivě semkl víčka a pravou rukou tiše svíral vzácný výtisk Danteho Pekla tak pevně, až mu zbělaly klouby.

„– a je taková už od té nemoci, ale už je jí šest a vypadá na čtyři."

„Co mně tím chcete sdělit, paní MacLeodová?"

„No, no, nemusíte na mě hned tak zhurta, Alasdaire MacDonalde. Jste sice majitel panství a já jenom

hospodyně, ale když jste byl malý, kolikrát jsem vás plácla přes zadek, vzpomínáte? Většinou, když jste něco kradl z hradní kuchyně."

Alasdair si nedokázal pomoct a musel se usmát. Odložil knihu na stolek a pohodlně se opřel v křesle. „Tak dobrá," řekl mírně. „Chcete mně říct něco o Mairead. Poslouchám."

Paní MacLeodová nejdříve přimhouřila oči a potom přikývla. „Já nejsem učitelka. Nejsem dokonce ani chůva. Slečna už potřebuje víc, než jí já nebo někdo jiný z domácnosti můžeme nabídnout."

Alasdair pokrčil rameny. „Už jsem pro ni několikrát zkoušel najít vychovatelku. Víte, jak těžké je přilákat sem na ostrovy někoho cizího," povzdechl si. „Cožpak nemáme na hradě nikoho, kdo by ji mohl učit? Co kdybychom se poohlédli ve Stornoway nebo na ostrově Skye?"

Paní MacLeodová ale vrtěla hlavou. „Není tady nikdo, kdo by se pro ni hodil. Vždyť je to dcera hradního pána a potřebuje, aby se jí dostalo dobrého vzdělání. Je sice neduživá, ale hlavu má v naprostém pořádku. Pořád se mě vyptává na věci, na které jí neumím odpovědět. Ale proč je nebe modré, paní MacLeodová? Proč květiny v zimě umírají? Proč je mně šest let?"

Alasdair pocítil provinilé bodnutí u srdce. Šest let. Šest let od chvíle, kdy přišla do jejich života. Tenkrát kňourala jako kotě a pořád si strkala pěstičky do pusy. Už je to tedy déle než pět let, co Hester…

„Pane?"

„Ale já ji přece nemůžu učit sám", pomyslel si v duchu. Nedokázal by se s ní přít.

„Dobrá, pošlu ještě jednou dopis do agentury

v Edinburghu," odpověděl. „Možná se jim tentokrát podaří najít nám někoho vhodného."

„A když ne?"

Pokrčil rameny. „Musíte dělat, co můžete. Je jí teprve šest. To přece není tak těžké."

Paní MacLeodová neodpověděla, jenom něco napůl vykřikla a napůl zasténala. Alasdair pochopil, že ji jeho slova neuspokojila. Jinou odpověď ale neměl, tak jednoduše počkal, dokud se neotočila a s dupotem neodešla z místnosti.

Vzal ze stolku knihu a znovu se pokoušel začíst. Po chvilce musel znepokojeně konstatovat, že se na čtení nedokáže soustředit. Odložil tedy knihu, přešel k psacímu stolu, posadil se, vzal do ruky pero a začal psát další dopis do pracovní agentury v Edinburghu. Možná se jim tentokrát podaří najít někoho, kdo by byl ochotný vyučovat tvrdohlavou, neduživou holčičku na odlehlém ostrově na kraji světa.

Londýn

Slečna Lydia Farnhamová se opět ocitla v nesnázích. Přestože si tentokrát důkladně prověřila, že v rodině, ve které přijala místo vychovatelky, není žádný mladý džentlmen, opět ji dostihly potíže. Tentokrát se zhmotnily v osobě ctihodného pana Geoffreyho Barnstablea, který byl mnohem méně ctihodný, než jak naznačoval jeho titul. Svobodný strýc jejích svěřenců začal chodit na návštěvy v ty nejnemožnější hodiny. Vždycky chtěl vidět své synovce a tvrdil, že chce zkontrolovat, jak pokračují v učení.

Lydii bylo ve skutečnosti jasné, že přichází jenom proto, aby ji uvedl do rozpaků a už ji to začínalo

unavovat. „Dobrý den, pane Barnstable. Jak vám můžeme pomoct?“

„Má drahá slečno Farnhamová! Jako vždycky vás moc rád vidím! A jak vám to dneska sluší!“ Sklonil se nad její rukou a vtiskl ji na ni vlhký polibek. Otřásla se odporem a přešla místnost, aby zazvonila na služebnou a požádala ji o čaj. Nenápadně si při tom o záhyb mušelínových šatů otírala hřbet ruky. Čím dříve s ní bude v místnosti služebná, tím lépe.

Ctihodný pan Geoffrey se naštěstí přemístil ke stolku, u kterého se obě dvojčata Barnstableova skláněla nad svými tabulkami a soustředěně počítala příklady. „Hodní chlapci. Výborně,“ pochválil je. Potom se otočil zpátky k Lydii a zamnul si ruce. „Vy jste zázrak, slečno Farnhamová, učiněný zázrak. Chytrá, a ještě k tomu krásná!“ Usmál se a při tom odhalil zuby hnědé od tabáku. Lydii se při pohledu na něj zvedl žaludek.

„Prosím, posaďte se, pane Barnstable.“ Pokynula rukou k židli, která stála dobré tři stopy od jejího křesla. Odtamtud ji snad nebude moct tak snadno obtěžovat. „Chlapci jsou výborní studenti a rodině dělají radost.“

„Na rozdíl od vás, který ji svým odporným chováním působíte akorát ostudu“, pomyslela si v duchu.

„Ano, ano, o tom nepochybuji.“ Posadil se, ale naklonil se dopředu. Nepokrytě ji přejížděl očima, až se pohledem zastavil na jejích prsou. „A jak se vám daří, slečno Farnhamová? Jste tady šťastná?“

„Jsem spokojená, pane.“ Odolala pokušení narovnat si krajkové fiží, kterým si zakryla výstřih šatů a zamyslela se nad svou odpovědí. Když si odmyslí návštěvy pana Barnstablea, musí připustit, že tady

je spokojená. Chlapci jsou dobrými studenty. Lord a lady Barnstableovi jsou rozumní zaměstnavatelé, ačkoliv lady Barnstableová je někdy poněkud náročná. A plat má taky slušný. Úspory na penzi má malé, ale tohle bylo od otcovy smrti před pěti lety nejdelší placené zaměstnání, které měla.

Když se poprvé stala vychovatelkou, ani ji nenapadlo, že největším problémem jejího zaměstnání budou nechtěné návrhy nečestných mužů. Už téměř rok se jí dařilo držet si pana Barnstablea od těla a pokud služebná dorazí co nejdříve, unikne jeho spárům na další den. Lady Barnstableová, švagrová ctihodného pana Geoffreyho, ještě nesešla dolů. Pravděpodobně si ještě v ložnici vychutnává ranní šálek čokolády. A přesně z toho důvodu přišel Geoffrey tak brzo.

„To je taková škoda, aby se tak krásná mladá dáma schovávala jako vychovatelka." Naklonil se ještě blíž a vzal ji za ruku.

Okamžitě ucukla. „Pane, prosím ne-" zkoušela protestovat.

Nebylo jí to ale nic platné. Geoffrey vyskočil ze židle a hrozivě se nad ní naklonil. „Lydie! Drahoušku! Musíte přece vědět, že jsem do vás bláznivě zamilovaný!" Zvedl ji z křesla, a i přes její odpor ji pevně sevřel do náruče. Páchl cibulí, tabákem a nemytým potem.

„Nechte toho! Pane! Okamžitě mě pusťte!" Lydia se mu ze všech sil snažila vyprostit a vší silou mu dupla na nohu. Co si o tom jenom pomyslí chlapci? Malé děti by neměly být svědky takové scény.

„Au! Jenom prr, děvče! To není třeba!"

„Děti!" zvládla ze sebe Lydia vysoukat. Třásla se

od hlavy k patě. *Proč se mně pořád dějí takové věci?* kladla si v duchu zoufalou otázku.

Její zmínka o dětech pomohla. Trochu. Geoffrey se zatvářil trochu zahanbeně, upravil si vázanku a letmo se na chlapce usmál. „Jenom jsme se se slečnou Farnhamovou trochu pošťuchovali."

Pošťuchovali!

Lydia zavřela na chvilku oči. Ach, kde je Sally? Nebo Rose? Nebo nějaká jiná služebná? Připadalo jí to už notnou dobu od chvíle, kdy zazvonila, ačkoliv pravděpodobně uběhlo jenom pár minut.

Znovu udělal krok směrem k ní a Lydia ustoupila dozadu. Za sebou ucítila opěradlo židle. „Lydie! Vaše skromnost je vám ke cti, ale měl jsem se vyjádřit jasněji. Já s vámi nechci jenom flirtovat. Já vás miluji. Vždyť to musíte vidět."

Chce ji snad opravdu požádat o ruku? Přece by se ale neoženil s obyčejnou vychovatelkou? To by jistě bylo pod jeho úroveň.

Hlavou se jí rychle honily zmatené myšlenky. Nemohla by si ho přece vzít. Ani kvůli tomu, že by s ním byla finančně zajištěná. Vždyť je jí odporný.

„Pane, vašeho citu si vážím, ale nemohu ho opětovat," namítla. „Já –"

„Ale jen mě vyslechněte, má drahá Lydie," nenechal ji domluvit. Sevřel obě její ruce do svých dlaní. Ruce měl malé, sádelnaté a lepkavé potem. „Našel jsem dokonalý byt v Mayfairu. Můžete se tam nastěhovat a nic vám nebude chybět. Budete mít šperky a kožešiny a k ruce služebnictvo!"

Lydii okamžitě došlo, jak urážlivou nabídku jí právě udělal. A ona si na chvíli myslela, že ji chce požádat o ruku! Geoffrey si nevšímal výrazu v jejím

obličeji a dál naléhal: „Drahoušku! Řekněte ano a odejdeme spolu teď hned. Už se nemohu dočkat, až vás budu mít ve své posteli!“

Znovu k ní přistoupil a opět ji objal. Lydia tentokrát nedokázala rychle odvrátit hlavu, aby se mu vyhnula. Přitiskl jí na ústa své horké odulé rty a bolestivě ji kousl do rtů. Svíral ji pevně jako ve svěráku. Lydii ochromil strach, tiše zakňourala, zvedla chabě ruce a bez úspěchu se pokusila odtlačit od jeho panděra.

Nejasně slyšela, že se otevřely dveře.

Díky Bohu!

Až Geoffrey zjistí, že přišla služebná, jistě hned přestane. Služebnictvo v domě vědělo o jeho posedlosti vychovatelkou a mnohokrát předtím jí pomohli zchladit jeho vášeň. Nikdy se ji ovšem ještě nepokusil políbit!

„Co se to tady, proboha, děje? Slečno Farnhamová! Geoffrey!“ ozvalo se ode dveří.

Geoffrey ji okamžitě pustil a Lydia si ulehčeně vydechla. Točila se jí hlava a byla trochu zmatená. Geoffrey od ní poodstoupil a roztřesená Lydia se sesunula na křesla.

Do místnosti vstoupila lady Barnstableová a tvářila se velice rozhořčeně. „Chlapci, běžte najít chůvu. Dnes už další hodiny mít nebudete.“

Dvojčata nečekala, až matka svou výzvu zopakuje a bez jediného ohlédnutí rychle vyběhli pryč z místnosti. Lydia byla natolik duchapřítomná, že se za nimi ještě podívala. Bylo jí jasné, že už je nikdy neuvidí.

„Geoffrey, děkuji ti za návštěvu. Uvidíme se někdy jindy,“ pronesla opovržlivě ledovým tónem.

Geoffrey si znovu upravil vázanku, zamumlal něco na rozloučenou se švagrovou a zavřel za sebou dveře. „To je ale zbabělec“, pomyslela si Lydia hořce.

V místnosti se rozhostilo ticho. Lydia sebrala všechny síly, vstala a obrátila se čelem ke své zaměstnavatelce. Celá se třásla, ale hrdě vztyčila bradu.

„Nu? Co mně k tomu řeknete?“ zeptala se lady Barnstableová tvrdým tónem.

„Nemá smysl, abych něco říkala, má paní,“ promluvila Lydia tiše. „Ačkoliv jsem neudělala vůbec nic, čím bych pana Barnstablea jakkoliv vyprovokovala nebo se snažila upoutat jeho pozornost, vím, že v takových situacích je vina obvykle kladena ženě.“

Lady Barnstableová nevěřícně vydechla. „Lžete, slečno Farnhamová. Když jenom pomyslím, že jsem měla takovou ženu pod svojí střechou! Že jste učila mé nebohé děti… Okamžitě musíte odejít, a to bez nároku na plat! Rozumíte?“ zeptala se odměřeně.

Lydia se jí vzdorovitě podívala do očí. „Rozumím vám naprosto dokonale, má paní. Ani bych si nepřála dál zůstávat v domácnosti, kde se mladá žena nemůže cítit v bezpečí před tak nečestnými muži jako je pan Barnstable.“

„Jak se opovažujete něco takového říct? To není pravda!“ Lady Barnstableová se naklonila k Lydii. „Pokud se opovážíte jakkoliv špinit pověst mého švagra, ujišťuji vás, že se postarám o to, abyste v žádné slušné rodině nesehnala místo.“

Lydia už toho slyšela dost. Beze slova se otočila na podpatku a rázně vyšla ven ze salonu. Dveře za sebou nechala dokořán.

O hodinu později zapisovala své jméno do registru v kanceláři pracovní agentury paní Grayové. Nebyla

to její první návštěva. V duchu se modlila, aby pro ni paní Grayová měla nějaké vhodné místo, a posadila se v čekárně. Čekaly tam už dvě další mladé dámy, které přišly před ní. Je pravděpodobné, že se obě také ucházejí o místo vychovatelky. Pokleslo jí srdce. Doufala, že mezi kuchaři, lokaji, podkoními a služebnými najde místo odpovídající svému postavení a vzdělání.

Paní Grayová si zavolala do kanceláře první z mladých dam, slečnu Anne Boltonovou. Když o půl hodiny později vyšla z kanceláře, povzbudivě se na Lydii usmála. Lydia si mezitím přesedla vedle druhé mladé dámy, slečny Smithové, a zdvořile spolu konverzovaly. Když odešla k pohovoru slečna Smithová, snažila se Lydia sedět co nejklidněji a soustředit se na svou situaci. Něco málo má sice našetřeno, z toho ale dlouho nevyžije. Ubytování v Londýně je tak drahé! Kdyby se jí podařilo najít něco hodně levného, mohla by mít čtyři, možná pět měsíců na to, aby si našla slušné místo a nemusela příliš sáhnout do úspor.

Dveře do kanceláře paní Grayové se otevřely a slečna Smithová vyšla ven. Přistoupila k Lydii, sklonila se k ní a sdělila jí, že jí paní Grayová nabídlo místo v Norfolku, což bylo přesně to, po čem toužila. Oči jí zářily radosti, popřála Lydii hodně štěstí a potom spěchala pryč.

Do kanceláře postupně vešli tři další zájemci o místo, nejspíš lokajové nebo podkoní, a vycházeli buď s úlevným nebo zklamaným výrazem ve tváři. Konečně byla řada na Lydii. „Slečna Farnhamová."

Když Lydia vcházela do kanceláře, bušilo jí srdce. Majitelka agentury, paní Grayová, seděla na svém obvyklém místě za známým psacím stolem. Lydia se posadila a čekala, až padne nevyhnutelná otázka.

„Nuže, slečno Farnhamová? Můžete mně vysvětlit, jak došlo k tomu, že se sem vracíte ani ne rok poté, co jsem vás umístila do rodiny lorda Barnstablea?“

Lydia si paní Grayovou bezmocně prohlížela. „Tentokrát jsem se opravdu velice snažila, paní Grayová,“ začala. „Vlasy jsem si co nejvíce stahovala. Každý den jsem nosila fiží a jenom ty nejobyčejnější a nejvolnější šaty. Džentlmenům jsem se snažila co nejvíce vyhýbat a s žádnými jsem nikdy nezaváděla řeč…“

„A přesto jste zase tady,“ povzdechla si paní Grayová a pohled v očích jí na chvilku změkl. „Slečno Farnhamová, takovými triky svou krásu bohužel neschováte. Obě víme, jací někteří muži jsou.“

„Takže vy mně věříte?“ Lydia se mrzutě usmála. „Protože všichni ostatní mě okamžitě považují za tu největší svůdnici.“

„Kdo to byl tentokrát?“ zamračila se zamyšleně paní Grayová. „Neříkejte, že lord Barnstable. Myslela jsem si, že tam budete v bezpečí, protože lord Barnstable je své manželce údajně velice oddaný.“

„To je,“ odvětila stručně Lydia. „Ale jeho bratr začal bohužel chodit na čím dál častější návštěvy.“

Paní Grayové se rozšířily oči. „Pan Geoffrey! Ten hanebník! Mohla jsem to tušit!“ zavrtěla hlavou. „Omlouvám se, slečno Farnhamová. Měla jsem to předvídat,“ povzdechla si. „Problém je, že ať vás umístím kamkoliv, vždycky se nakonec najde nějaký nezdvořák, který vás začne obtěžovat.“

Lydia se otřásla. „Co mám ale dělat? Obličej ani postavu si nezměním. Přála bych si, abych byla stará a ošklivá!“ zoufala si.

Paní Grayová se zasmála a poplácala ji po ruce. „Obě víme, že lidé mají tendenci hodnotit druhé

podle vzhledu. Já jsem si také vytrpěla své, i když ne kvůli kráse!“

„To si dovedu představit.“ Paní Grayová měla tmavou kůži, její rodina musela zjevně pocházet odněkud z Afriky a ona přesto dokázala vybudovat jednu z největších pracovních agentur v Londýně.

Nastala krátká odmlka a obě ženy tiše přemýšlely o tom, co musela prožívat ta druhá.

Paní Grayová rozhodně kývla hlavou. „Znám vás, slečno Farnhamová. A vím, že jste schopná učitelka. Co bych vám jenom našla…?“

Na chvíli zavřela tmavé oči a přiložila si špičky prstů ke spánkům. Lydia seděla se zatajeným dechem a v duchu se modlila.

Konečně otevřela paní Grayová oči. „Musíte pochopit, slečno Farnhamová, že jsem dnes umístila už dvě vychovatelky,“ začala.

Lydia přikývla. „Ano, se slečnou Smithovou jsem se seznámila. Říkala, že dostala místo vychovatelky v Norfolku.“

„Jenom na přechodnou dobu, jí to ale vyhovovalo. Druhou mladou dámu jsem poslala k rodině v Bedfordshiru. Takže pro vás mně tady zbývají jenom dvě možnosti, slečno Farnhamová.“

Možnosti? „Ano?“ vydechla Lydia dychtivě.

„Během plesové sezóny často dostávám požadavky na dočasné zaměstnání pro vychovatelky a chůvy. Práce obvykle začíná kolem března a trvá do června. Můžete tedy znovu přijít v březnu a uvidíme, jestli pro vás budu něco mít.“

Ačkoliv dočasné zaměstnání je lepší než žádné, pokleslo Lydii zklamáním srdce. „A ta druhá možnost?“ zeptala se.

Paní Grayová vstala a přešla ke stolu po Lydiině levici. Vzala do ruky hromádku dopisů a začala je procházet. Když našla ten, který hledala, vrátila se ke stolu. „Pokud si dobře vzpomínám, slečno Farnhamová, nějakou dobu jste pracovala jako vychovatelka a chůva mladého pana Pickeringa, je to tak?“

„Ano,“ přikývla Lydia. John Pickering spadl v devíti letech z koně a od té doby byl od pasu dolů ochrnutý. Lydia si vzpomněla, jak těžké to s ním bylo. Býval dost nepříjemný a náladový.

„Péči o něj jste zvládala dobře?“

„Ano. Ačkoliv upřímně musím připustit, že občas to bylo dost těžké.“

„Proto jste odešla?“

„Ne! O Johna jsem se starala moc ráda. Kvůli němu to nebylo. Bylo to…“

Paní Grayová z ní nespouštěla oči.

„Johnův starší bratr si ke mně vyvinul náklonnost. Jeho mamá to samozřejmě neschvalovala.“ A i tentokrát to dávali za vinu mě, pomyslela si hořce, ale nahlas neřekla nic.

„Ach ano, už si vzpomínám.“ Paní Grayová otevřela dopis a Lydia na něj upřela oči. Mohla by tohle být odpověď na její modlitby? „Mám tady prosbu od přítelkyně, která vlastní podobnou pracovní agenturu. V Edinburghu.“

„V Edinburghu? Ve Skotsku?“

„Ano. Máte něco proti Skotsku?“

„Nu, ne, ovšemže ne. Jenom… Nikdy jsem takhle na severu nebyla. Já –“

Paní Grayová odložila dopis na stůl. „Nevadí, to nic. Možná bychom se měly pokusit vám sehnat něco tady v Londýně, na sezónu.“

„Ale ne," namítla Lydia. „Já… Můžete mně o té rodině ve Skotsku říct něco víc?"

„Dobře. Žijí na odlehlém ostrově, který se jmenuje Benbecula, v místě zvaném Ardmore. Ani o jednom z nich jsem nikdy neslyšela. Pán je vdovec a má jedinou dceru. Je nemocná a nechodí. Jmenuje se Margaret, ale říkají jí –" paní Grayová nahlédla do dopisu, „– Mairead. Nejsem si jistá, jestli jsem to dobře vyslovila. Je jí šest."

„Margaret," opakovala Lydia. Ačkoliv dívenku neznala, píchlo ji u srdce. Dobře věděla, jak svoje postižení špatně snášel John. Časem mu začala rozumět a dokázala mu s jeho temnými náladami pomoct. Ale její otec…

„Vdovec?"

Paní Grayová si povzdechla. „Rozumím vám. Mohly by s ním nastat podobné problémy, jaké jste už zažila, ale mně vždycky připadalo, že Skoti u mužů tak špatné chování netolerují. Všude na světě jsou lidé dobří a zlí. Ale budu k vám upřímná, slečno Farnhamová. Podle mě jsou mladí muži ze smetánky ti nejarogantnější požitkáři, jaké jsem kdy poznala. Nejspíš to bude jejich výchovou: na univerzitách jsou samá pošetilá zábava, Londýn je zase plný hráčských doupat pochybné pověsti… Myslím, že někteří z nich si proto myslí, že se mohou chovat, jak se jim zlíbí. Podle toho, co vím o skotském, a pravda také anglickém, venkově, se ti lidé přísněji drží jistých morálních standardů. Proto si myslím, že možná mimo Londýn byste byla ve větším bezpečí před nechtěnou pozorností."

„Rozumím." Lydia se na chvíli zamyslela. Jistý smysl to dávalo. „Jaký by byl plat? A nabízejí ještě něco?"

Paní Grayová se usmála. „Mám ráda ženy, které to mají v hlavě srovnané a vědí, jaké otázky jsou důležité."

Potom vyslovila částku, která byla třikrát vyšší než plat, který Lydia dostávala v Londýně. Překvapeně vydechla. „Proč tolik?"

„Žijí na tak odlehlém místě, že je pro ně těžké někoho najít. Ta dívenka nikdy neměla pořádnou učitelku a je neduživá. Štědrost jejího otce dává smysl." Paní Grayová pokračovala výčtem dalších výhod: příděl čaje, volné dny a příspěvek na nákup knih.

Lydia, která byla vášnivou čtenářkou, udiveně vydechla. „Příspěvek na nákup knih? To je báječné!"

„Ano. Nu, po pravdě, když budete bydlet na Ardmore, těžko si budete chodit půjčovat knihy do veřejné knihovny," podotkla suše paní Grayová. „Mám tedy napsat do Edinburghu a potvrdit, že to místo berete?"

Lydia odhodlaně přikývla. „Ano, prosím."

DRUHÁ KAPITOLA

Zhruba o čtyři týdny později, začátkem března, vyrazila Lydia z Glasgow na poslední část své dlouhé cesty. Její nový zaměstnavatel se zatím projevoval velice štědře. Na zatím nejdelší cestě, kterou Lydia v životě podnikla jí zaplatil soukromý kočár a slušné ubytování. Díky tomu bylo náročné cestování poměrně snesitelné. Tři dny se kodrcala kočárem z Londýna po silnici na sever až do Edinburghu, nebo jak mu někteří místní říkali do Dùn Èideann. V hlavním městě Skotska měla dvoudenní přestávku, která jí přišla velice vhod. Prohlédla si neznámé město, obdivovala ponurý hrad, který se nad ním tyčil a po nepohodlné cestě dopřála svému tělu vítaný odpočinek. Překvapilo ji, jak malebně zněla jejím uším skotská angličtina a s jakou úctou se k ní všude, kam přišla, lidé chovali.

Cesta na západ zabrala celý den, až se před ní jednoho dne brzo ráno, objevilo přístaviště Broomielaw. Vzpomínala, jak jí její nový zaměstnavatel, Alexander MacDonald, dopisem poděkoval za to, že přijala místo v jeho domácnosti a sdělil jí, že její cestu bude zařizovat správce panství pan Crawford. Následoval dopis od správce, ve kterém jí vysvětlil, že poslední

část cesty pojede lodí, při té představě se otřásla, z Glasgow na místo zvané Lochboisdale, kde na ni někdo bude čekat. Celé to znělo dost hrozivě, a když teď Lydia stála v ranním šeru v chladném přístavu, celá se chvěla.

Zahanbeně si musela přiznat, že její znalosti zeměpisu Řecka a Říma, které získala během studia historie, jsou mnohem lepší než její znalosti Skotska. Nikdy předtím neopustila Anglii a její zatím nejdelší cestou byly dvě návštěvy přímořského Brightonu, kde měla možnost poznat, jaké to je dýchat slaný vzduch a pozorovat rozlehlou mořskou hladinu. To ji však v žádném případě nepřipravilo na to, že nasedne na loď a vydá se na moře.

Loď s názvem Mecury byla krásná šalupa s vysokým stěžněm a velkou hlavní plachtou. Lydia si loď obezřetně prohlížela. Rozum jí říkal, že není jediný důvod, proč by se taková loď měla potopit zrovna dneska jenom proto, že je na palubě ona. Přesto byla nervózní a strachy měla sevřený žaludek. Když dostatečně stoupl příliv, pomalu a obezřetně se po rozhoupaném lodním můstku vydala na palubu. K jejímu překvapení ji na lodi přivítal sám kapitán a odvedl ji do malé kajuty, kde jí sdělil, že ji po celý zbytek cesty bude mít k dispozici sama pro sebe. Ujistil ji, že Mercury je pevná, jenom pět let stará loď, kterou vyrobili ti nejlepší loďaři v Keltonu. Lydia mu poděkovala a sklesle si pomyslela, že na ní nervozita musela být hodně znát.

Za chvíli jí do kajuty přinesli kufry. Lydia se však rozhodla, že se tady nebude skrývat a odvážně se vydala na palubu. Postavila se k zábradlí, pozorovala ruch přístaviště a poslouchala skřípání lodi pod

sebou a ostrý křik ohromných racků. Když za východu slunce vyrazili na moře, seznámila se s chlapcem, který měl na starosti její pohodlí. Smál se tomu, jak se nejistě pohybuje po palubě, ale ochotně jí popisoval krásná místa, která právě míjeli a u všech znal jejich skotské názvy. Tak viděli Dunoon a Rothesay na řece Clyde, potom Kintyre a Arran, Islay a Mull… Lydii všechny názvy připadaly naprosto úžasné, jako z nějaké dávné středověké legendy nebo gotické romance. Po nějaké době se přestala cítit nervózní, uklidnila se, a nakonec ji přemohla zasněná únava. Měla pocit, jako kdyby tady na palubě měla stát navěky, pozorovat majestátní krajinu kolem a snažit se udržet na nohou na rozhoupané palubě.

Když se setmělo, chvíli si četla v kajutě a potom večeřela s kapitánem a třemi dalšími vznešenými cestujícími. Po večeři se uložila na úzké lůžko v kajutě a pokoušela se usnout, ale pořád nemohla zabrat. Ležela ve tmě s otevřenýma očima a přemýšlela o tom, do jakého dobrodružství se to pustila. Vypadá to, že snad ani nejede do Skotska. Opustila pevninu a teď pluje směrem k nějakému malému odlehlému ostrůvku na kraji světa k zaměstnavateli, o kterém toho ví jenom velice málo.

Jeho titul je laird, ne lord. Zamyšleně se zamračila. Jaký je v tom rozdíl? Pan Crawford se o svém zaměstnavateli zmiňoval jako o váženém pánovi Alexandrovi MacDonaldovi, lairdovi z Ardmore. Lydia nikdy předtím neslyšela, že by někdo někoho takto oslovoval. A přestože se laird jmenuje Alexander, v dopise se podepsal jako Alasdair. Lydia z toho byla zmatená. Bude tam všechno odlišné od toho, co poznala doposud? Donekonečna se na nepohodlném

lůžku převracela, až nakonec usnula neklidným spánkem.

Probudila se do tmy a chvíli zmateně přemýšlela, kde je. Potom poznala, že zvuk, který ji probudil, bylo jemné klepání na dveře kajuty. „Čas vstávat, slečno!“ Byl to mladý plavčík, se kterým se seznámila den předtím. „Před námi je Jižní Uist!“

Jižní Uist? To jméno jí nic neříkalo. Lydia rychle vstala, umyla se a oblékla. Potom zamířila na palubu a s překvapením zjistila, že se bude muset znovu soustředit na houpavý krok, který si včera osvojila. Pevně si sevřela plášť a přitáhla si ho blíž k tělu. Za lodí a směrem napravo od ní byl patrný slabý rozbřesk světla. „To znamená, že míříme na severozápad,“ říkala si v duchu a překvapilo ji, jakou jí její dedukce udělala radost. Zamířila dopředu, na příď, jak by měla správně říct, a zahlédla plavčíka. „Jak se jmenuje to místo, o kterém jsi mluvil?“

„Jižní Uist, slečno. Za chvíli tam přistaneme. Tam se vylodíte.“

„Já se nevylodím v Lochboisdale?“

„Lochboisdale? No ba. To je místo na South Uist, kde vás necháme, slečno.“

Lydii to najednou došlo. „Takže South Uist je jméno ostrova?“

„Tak, tak, slečno.“ Chlapec se na ni podíval, jako kdyby mu jí bylo líto. „Vy nevíte, kam jedete?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Nemám nejmenší tušení, kam jedu.“ V duchu si pomyslela, že nemá tušení kam, ani proč, ani co s ní bude. Tahle cesta je zcela jistě největší hloupost, jakou v životě udělala. Oběma rukama se pevně chytila lodního zábradlí na boku lodi. Najednou cítila, jak se jí zmocňuje strach.

Obrátil se jí žaludek, vyschlo jí v ústech a dlaně jí zvlhly potem. Ach, proč jenom byla tak hloupá? Pokud na tak odlehlém místě přijde o zaměstnání, nedokáže se odsud dostat ani do Edinburghu, natož zpátky do Londýna.

Od té doby, co jí zemřeli rodiče, byla na samotu zvyklá, ale pořád se jí po nich stýskalo. Otec byl právník a podporoval ji ve studiu. Díky němu měla dobré vzdělání, ale po jeho náhlé smrti bylo jasné, že jeho úspory jsou příliš malé a Lydia bude muset pracovat.

Nebyla nijak rozmazlená a práce jí nevadila ani v nejmenším. Trápilo ji ale, že je na celém světě úplně sama. A to ji trápilo hodně. Nemá žádné místo, kam by se mohla vracet, nikoho, komu by se mohla svěřit, s kým se poradit. Musí se spoléhat jenom na svou vlastní hlavu a vlastní rozhodnutí a vzpomínat na to, co jí rodiče říkali a radili, když ještě byli naživu.

Chvilku vzpomínala na neskutečný smutek a zoufalství, které ji zaplavilo po tatínkově smrti. Když se konečně vzpamatovala, byl stav jeho hubených úspor takový, že jí nezbývalo nic jiného než najít si zaměstnání. Věděla, že jí otec chtěl najít dobrého manžela a jeho úspory měly být jejím věnem. Bohužel mu ale necelý rok poté, co na horečku zemřela maminka, předčasně selhalo srdce. Lydia tedy během toho dlouhé temného období, kdy se o sebe sotva dokázala postarat, ze svého věna platila nájem a jídlo.

Plavčík pořád mluvil. „Na levoboku vidíte Jižní Uist. Tedy spíše uvidíte," opravil se, „až vyjde slunce."

Lydia okamžitě otočila hlavou směrem, o kterém hoch mluvil a snažila se v šeru rozeznat tenký proužek

země, který se měl stát jejím domovem. Jako omámená zamířila k zábradlí na levoboku a na palubě před sebou viděla svůj sotva patrný stín. Zastavila se a pohledem pátravě prozkoumávala šedou zvlněnou pevninu sevřenou mezi šedými mraky a šedým mořem. Za šedavého úsvitu byla země sotva rozeznatelná. Postupně za ní začalo vycházet slunce a krajina se začala vybarvovat. Nejdříve byly barvy jenom velice bledé, ale postupně nabývaly tmavších odstínů, až se rozvinuly do celé krásy. Obloha byla nejdříve šedá, potom bílá a potom začala přecházet do světle modré a tmavě azurové. Její barvy se odrážely ve zpěněných vlnách neklidného moře. Kopce na obzoru přecházely do nejrůznějších odstínů modré. Jak se přibližovali do zátoky, úzký proužek pevniny se zvětšoval, až se před nimi nakonec rozvinul v plné velikosti a barevnosti. Vegetace jí připadala spíš hnědá než zelená. Kde jsou pole?

Z pokřiku námořníků pochopila. že se chystají zakotvit a plavčík jí sdělil, aby se připravila na vylodění. Lydia se nadechla, znovu si pod bradou uvázala stužku od klobouku, ujistila se, že má kabelku a potom čekala. Přišli dva námořníci s jejími kufry a vybídli ji, aby šla za nimi. Zamířila k místu, na kterém předešlého dne na loď vstoupila a byla zvědavá, co se bude dít dál. Všichni čekali, až se k nim z pobřeží dostane malá, nabílo natřená loďka. Molo je zřejmě příliš malé na to, aby u něj zakotvila velká loď. Kromě jejích dvou kufrů čekaly na přepravu ještě tři bedny zřejmě plné zásob jídla. Lydia si nervózně prohlížela malou loďku.

„Je bezpečné, aby se tohle všechno naložilo na tak malou loď?“

Námořníci se bezstarostně zasmáli a jeden jí zdvořile odpověděl: „Ba, ba, to je rybářský člun. Jezdí v ní

na lov lososů a uvidíte, že je krásně široká a plochá. V těchto vodách je úplně bezpečná.“ Námořník se jí zadíval do očí a nemohl od ní odtrhnout zrak. Z jeho výrazu bylo zjevné, že se mu líbí. Lydia rychle uhnula pohledem a přitáhla si plášť pevněji k tělu.

O deset minut později už seděla bezpečně na lavičce rybářské loďky a sledovala, jak nakládají kufry a bedny. Když viděla, jak jde všechno hladce a jak zručně námořníci odvádějí svou práci, ulevilo se jí. Když začali veslovat směrem k pobřeží, naposledy se otočila, zvedla ruku a zamávala mladému plavčíkovi. Zasalutoval jí na pozdrav a potom se otočil pryč. Jeho loď mířila na několikatýdenní plavbu do Hudsonského zálivu a Země prince Ruprechta. Tenhle ostrov je zřejmě na dlouhou dobu posledním kouskem země, který chlapec vidí. A Lydia ho pravděpodobně už nikdy v životě neuvidí.

Její dosavadní život byl jednou dlouhou sérií loučení. Nejdříve přišla smrt matky, kterou po roce následoval otec. Potom začal její život vychovatelky. Nikdy se nikde necítila usazená a v bezpečí. Nikdy neměla stálý domov. Vždycky si zvykla na děti, o které se starala, vytvořila si k nim vztah a potom ji okolnosti donutily se s nimi rozloučit. Na chvilku se zamyslela nad tím, jak se vede dvojčatům Barnstableovým, ale potom ze sebe smutek, který ji při té vzpomínce zaplavil, setřásla. Tohle místo je jejím novým začátkem a tyto ostrovy jejím novým domovem. Musí to využít co nejlépe.

„Fáilte! Vítejte na hradě Ardmore, slečno Farnhamová! Můj Bože, vy jste ale krásné děvče!“

Bylo pozdní odpoledne, slunce už začalo zapadat

a Lydia konečně dojela do cíle své cesty. Poslední část cesty jela ve voze taženém koněm a v jednu chvíli už si začínala myslet, že se na místo určení nikdy nedostane. Nejdříve se dvě hodiny zdrželi čekáním na to, až opadne příliv a budou moct přejet z Jižního Uistu na ostrov Benbecula. Jako kdyby nestačilo, že se na ostrov musela dostat lodí, musela ještě čekat, až moře opadne, aby mohli bezpečně překonat úžinu mezi jedním a druhým ostrovem. Poděkovala kočímu a s velkou úlevou zamířila k usměvavé ženě, která ji vítala.

„Děkuji. Jsem moc ráda, že jsem sem konečně dorazila," řekla Lydia a poznámky o svém vzhledu si nevšímala. Lidé takové věci říkají často. Dokud ji nebude nikdo obtěžovat, nebude se tím zabývat.

Žena se jí představila jako paní MacLeodová, hospodyně, a Lydii se ulevilo. Paní MacLeodová byla velice příjemná, baculatá žena s širokým úsměvem. V jejím jednání byla vřelost a upřímnost a úsměv, kterým Lydii častovala, byl přirozený. Jejímu jménu a titulu Lydia také rozuměla, což bylo povzbudivé. Všimla si, že ji hospodyně hned oslovila jménem. Vypadala, že je ve středních letech a vyzařovala z ní energie a dobrotivost. Vybídla Lydii, aby ji následovala dovnitř hradu a chaotické nádvoří nechaly za zády. Budova hradu působila impozantně. Byla to pevná, solidní stavba se čtvercovou hlavní věží, jednou nižší, širokou stavbou a nepravidelně obdélníkovým nádvořím, po jehož stranách stály nalepené domky. Ohromné vstupní dveře byly z pevného dřeva a uvnitř ve velké vstupní síni bylo navzdory chladnému březnovému počasí venku překvapivé teplo. Na obou stranách síně stály velké krby, ve kterých